

## Arrest

nr. 337 999 van 17 december 2025  
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS  
Lange Lozanastraat 24  
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,  
thans de Minister van Asiel en Migratie.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 3 juni 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 2 mei 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinq*ues).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 2 december 2025 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 10 december 2025.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 24 mei 2021 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 25 mei 2021 om internationale bescherming.

1.1.1. Op 23 juni 2021 neemt de gemachtigde van de bevoegde Staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*quater*). Nadat de overdrachtstermijn verstreken is, wordt op 8 februari 2022 besloten dat het verzoek zal worden behandeld door de Belgische overheid.

1.1.2. Op 19 juli 2023 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest met nr. 302 144 van 23 februari 2024 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verzoekster eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Op 2 mei 2024 neemt de gemachtigde van de bevoegde Staatssecretaris ten aanzien van verzoekster een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies). Dit is de thans bestreden beslissing, die als volgt luidt:

“(…)

*In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw<sup>(1)</sup>, die verklaart te heten<sup>(1)</sup>,*

*(…)*

*het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen<sup>(2)</sup>, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.*

#### **REDEN VAN DE BESLISSING :**

*Op 19/07/2023 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 23/02/2024 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980.*

*(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.*

*In toepassing van artikel 74/13, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land:*

#### **Hoger belang van het kind**

*Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende minderjarige kinderen te hebben.*

#### **Gezins- en familieleven**

*Betrokkene verklaarde dat een broer in Duitsland verblijft. Die behoort echter niet tot de gezinskern van betrokkene. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen deze familieleden zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen.*

#### **Gezondheidstoestand**

*Betrokkene verklaarde bloedarmoede te hebben en last te hebben van zelfmoordgedachten. Betrokkene legde een psychologisch attest neer. We wijzen er echter op dat dit werd opgesteld door een psycholoog, die geen arts is en bijgevolg geen diagnose stelt. Derhalve is de DVZ niet in het bezit van informatie waaruit zou moeten blijken dat betrokkene in de onmogelijkheid verkeert om te reizen, noch bevat het dossier een aanvraag 9ter.*

*In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.*

*Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.*

*(…)”*

## **2. Over de rechtspleging**

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoekster.

## **3. Onderzoek van het beroep**

### 3.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Het middel is als volgt onderbouwd:

*“1. Verzoekster heeft de nationaliteit van Nigeria. Zij werd geboren op (...) 1991 te Ehor, Uhumwonde LGA, Edo State. Verzoekster behoort tot de Benin stam. Verzoekster groeide op in Nigeria. Zij was onder meer werkzaam als haarstylist in een kapsalon. Niettemin diende verzoekster Nigeria te verlaten.*

*Verzoekster reisde naar Europa toe. Zij verbleef eerder in Frankrijk en Duitsland. Verzoekster kwam naar België toe op 24 mei 2021. Verzoekster diende vervolgens een verzoek in tot het verkrijgen van internationale bescherming op 25 mei 2021. Sindsdien verblijft zij in België.*

*De bestreden beslissing – het bevel om het grondgebied te verlaten – heeft echter als gevolg dat verzoekster zou dienen terug te keren, na haar verblijf in België, naar het land waarvan zij geacht wordt de nationaliteit te bezitten (Nigeria).*

*De bestreden beslissing beperkt zich niet tot het vaststellen dat de verzoekende partij illegaal op het grondgebied verblijft. In de Belgische Vreemdelingenwet werden immers de relevante definities van de Terugkeerrichtlijn hernomen in artikel 1 van de Vreemdelingenwet:*

*“(…)”.*

*Hieruit blijkt dat een beslissing tot verwijdering, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, op zich reeds niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar eveneens een terugkeerverplichting oplegt.*

*De bestreden beslissing lijkt te stellen dat verzoeker dient terug te keren naar Nigeria (“nationaliteit: Nigeria”) en dit binnen een termijn van 30 dagen.*

*2. Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Dit artikel stelt specifiek dat met deze elementen rekening moet worden gehouden bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.*

*Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG, dewelke staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing onder andere rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokkene.*

*Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.*

*Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 3 en 8 van het EVRM. Volgens de Grote Kamer van het EHRM kan artikel 3 EVRM immers geschonden worden indien er “grondige redenen zijn om aan te nemen dat deze persoon, ook al loopt hij niet het risico om in zeer nabije toekomst te sterven, blootgesteld zou worden aan een reëel risico op een ernstige, snelle en onomkeerbare daling van zijn gezondheidstoestand die voor een intens lijden zou zorgen of op een significante daling van zijn levensverwachting, indien hij geen adequate behandeling, of géén toegang tot deze behandeling in zijn herkomstland zou krijgen” (arrest Paposhvili, § 183).*

*3. De motieven in de bestreden beslissing geven geen blijk dat de verwerende partij op een zorgvuldige en redelijke wijze heeft rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de verzoekende partij voorafgaandelijk het nemen van de verwijderingsbeslissing.*

*Verzoekster heeft de nationaliteit van Nigeria. Zij werd geboren op (...) 1991 te Ehor, Uhumwonde LGA, Edo State. Verzoekster behoort tot de Benin stam. Verzoekster groeide op in Nigeria. Zij was onder meer werkzaam als haarstylist in een kapsalon. Niettemin diende verzoekster Nigeria te verlaten in februari 2016.*

*Verzoekster reisde naar Europa toe. Zij verbleef eerder in Frankrijk en Duitsland. Verzoekster kwam naar België toe op 24 mei 2021. Verzoekster diende vervolgens een verzoek in tot het verkrijgen van internationale bescherming op 25 mei 2021. Sindsdien verblijft zij in België.*

*Verzoekster heeft in Nigeria geen huisvesting, een netwerk of een inkomen. Verzoekster is vervreemd geraakt van haar land van herkomst door haar afwezigheid gedurende een periode van meer dan 8 jaar en haar verblijf in België sinds 24 mei 2021.*

*Verzoekster kan ook geen beroep meer doen op een familiaal of sociaal netwerk in Nigeria, terwijl temeer blijkt dat verzoeker erg kwetsbaar is en nood heeft aan ondersteuning. Verzoekster kampt zowel met een*

post-traumatisch stress syndroom en een paranoïde schizofrenie, hetgeen essentiële elementen zijn waarmee de verwerende partij dient rekening te houden voorafgaandelijk het nemen van een verwijderingsmaatregel (onder meer gelet op de vereisten van artikel 74/13 Vreemdelingenwet).

De specifieke medische situatie van verzoekster – met name dat zij kampt met een post-traumatisch stress syndroom en een paranoïde schizofrenie – is gekend of diende gekend te zijn door de verwerende partij.

In de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, naar aanleiding van het verzoek tot internationale bescherming, staat uitdrukkelijk vermeld: “Uit het door u neergelegde psychologisch attest dd. 13 februari 2023 blijkt immers dat u sinds 19 mei 2022 psychologisch wordt opgevolgd. Het attest vermeldde niet in welke frequentie deze opvolging plaatsvindt. Volgens uw eigen verklaringen gaat u twee keer per maand naar de psycholoog en heeft u twee keer per maand een telefonisch gesprek (NPO p.4). Het door u neerlegde attest vermeldt dat u lijdt aan een post-traumatisch stress syndroom, die zich uit in slaapproblemen, herbeleving van traumatische gebeurtenissen, een depressieve tonaliteit, een neiging tot donkere gedachten, een zeer lage eigenwaarde en een wens om er een einde aan te maken. Daarnaast vermeldt het attest dat u eveneens een diagnostiek vertoont van paranoïde schizofrenie. Er staat vermeld dat u lijdt aan auditieve hallucinaties, waarbij u de indruk krijgt dat iemand u roept, maar dat u niemand ziet, hetgeen u ongerust maakt en uw angst verhoogt. Volgens de psycholoog vertoont u ook een pathologisch wantrouwen en hebt u waanconstructies, die mogelijks voortkomen uit een familiaal of cultureel bijgeloof, waarbij u gelooft dat u zich meer gestresseerd of angstig voelt wanneer veel mensen aan u denken. Verder bent u vergeetachtig, heeft u concentratieproblemen en heeft u moeilijkheden om uw gedachten te ordenen. Zelf verklaarde u op het CGVS dat u naar de psycholoog gaat omdat u bang bent en omdat u problemen heeft met uw hoofd waardoor u zich sommige dingen soms niet herinnert. Daarnaast verklaarde u dat u zich soms gestresseerd of triestig voelt wanneer veel mensen aan u denken (NPO p. 4)” (pagina 2). Dit stuk is gevoegd aan het administratief dossier.

In de bestreden beslissing wordt, onder de hoofding “gezondheidstoestand”, evenwel slechts gesteld dat verzoekster te kampen zou hebben met bloedarmoede en “last” zou hebben van zelfmoordgedachten. Hieruit blijkt geenszins dat, voorafgaandelijk het nemen van de bestreden verwijderingsmaatregel, door de gemachtigde op een zorgvuldige en redelijke wijze werd rekening gehouden met de medische problematiek van verzoekster. Verzoekster heeft niet slechts “last” van zelfmoordgedachten, maar kampt zowel met een post-traumatisch stress syndroom en een paranoïde schizofrenie waardoor zij onder meer te maken krijgt met slaapproblemen, herbeleving van traumatische gebeurtenissen, een depressieve tonaliteit, een neiging tot donkere gedachten, een zeer lage eigenwaarde, een wens om er een einde aan te maken, auditieve hallucinaties, pathologisch wantrouwen en waanconstructies. Deze symptomen gaan veel verder dan het “last” hebben van zelfmoordgedachten.

De pathologie van verzoekster staat gedetailleerd beschreven in de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, op basis van een neergelegd psychologisch attest van 13 februari 2023. Hieruit blijkt tevens de ernst van de aandoening van verzoekster. Deze gegevens zijn bekend door de verwerende partij, dan wel diende dit gekend te zijn.

De enkele (algemene) stelling in de bestreden beslissing dat een attest zou zijn opgesteld door een psycholoog en geen arts, doet aan het bovenvermelde geen afbreuk. Er kan immers niet worden betwist dat een psycholoog een masterdiploma in de psychologie heeft een brede scholing genoot over psychische stoornissen, waardoor deze gekwalificeerd is om de mentale problematiek van verzoekster vast te stellen. Een attest van een psycholoog bevat derhalve belangrijke en relevante informatie over de gezondheidstoestand van verzoekster, waarmee de verwerende partij op een zorgvuldige en redelijke manier diende rekening te houden voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing.

Omwille van bovenvermelde redenen, dringt zich een schending op van artikel 3 EVRM, artikel 74/13 Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

4. Verzoekster benadrukt bovendien, naast haar medische problematiek, ook haar gebrek aan binding (steun) in haar land van herkomst en haar behoefte (afhankelijkheid) om te voorzien in haar basisbehoeften.

Verzoekster heeft de nationaliteit van Nigeria. Zij werd geboren op (...) 1991 te Ehor, Uhumwonde LGA, Edo State. Verzoekster behoort tot de Benin stam. Verzoekster groeide op in Nigeria. Zij was onder meer werkzaam als haarstylist in een kapsalon. Niettemin diende verzoekster Nigeria te verlaten in februari 2016.

Verzoekster reisde naar Europa toe. Zij verbleef eerder in Frankrijk en Duitsland. Verzoekster kwam naar België toe op 24 mei 2021. Verzoekster diende vervolgens een verzoek in tot het verkrijgen van internationale bescherming op 25 mei 2021. Sindsdien verblijft zij in België.

Verzoekster heeft in Nigeria geen huisvesting, een netwerk of een inkomen. Verzoekster is vervreemd geraakt van haar land van herkomst door zijn afwezigheid gedurende een periode van meer dan 8 jaar en haar verblijf in België sinds 24 mei 2021.

Verzoekster kan ook geen beroep meer doen op een familiaal of sociaal netwerk in Nigeria, terwijl temeer blijkt dat verzoeker erg kwetsbaar is en nood heeft aan ondersteuning. Verzoekster kampt zowel met een post-traumatisch stress syndroom en een paranoïde schizofrenie.

*Door de persoonlijke situatie van verzoeker, in het bijzonder het gebrek aan een familiaal netwerk en een gebrek aan huisvesting en een inkomen, dreigt hij buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt te voorzien in zijn meest elementaire levensbehoeften (zoals voedsel, hygiëne en huisvesting), waardoor hij in een toestand van achterstelling terecht zal komen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (cf. EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 282-284; EHRM 11 januari 2007, nr. 1948/04, Salah Sheekh / Nederland, § 137; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254).*

*Verzoekster stelt vast dat, ondanks haar persoonlijke situatie, hierover geen enkel motief te vinden is in de bestreden beslissing.*

*Nergens blijkt dat met dit belangrijk gedeelte van de persoonlijke (en gekende) situatie van verzoekster werd rekening gehouden door de gemachtigde voorafgaandelijk het opleggen van de bestreden beslissing (een verwijderingsmaatregel).*

*De formele motiveringsverplichting wordt derhalve geschonden.*

*De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.*

*Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Dit wil zeggen dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).*

*Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, en in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM zich op."*

3.2. Verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen op dit middel.

### 3.3. Beoordeling

#### 3.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het EVRM, doch geeft zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij dit artikel door de bestreden beslissing geschonden acht.

Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

#### 3.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 7, eerste lid, 1°, 52/3, § 1, en 74/13 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoekster bevel wordt gegeven om binnen de

30 dagen na de kennisgeving het grondgebied te verlaten omdat er door de commissaris-generaal op 19 juli 2023 een negatieve beslissing werd genomen inzake haar verzoek om internationale bescherming en op 23 februari 2024 het beroep tegen deze beslissing door de Raad verworpen werd, omdat zij *“niet in het bezit (is) van een geldig paspoort met geldig visum”* en omdat zij verklaarde *“geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende minderjarige kinderen te hebben”*, haar broer in Duitsland niet tot haar gezinskern behoort nu er geen gezinsleven wordt vermoed tussen deze familieleden zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen, en de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) niet in het bezit is van informatie waaruit zou moeten blijken dat zij in de onmogelijkheid verkeert om te reizen en het administratief dossier geen aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet bevat.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Zij hekelt dat in de bestreden beslissing geen enkel motief te vinden is over haar persoonlijke situatie, waarbij zij (onder meer) wijst op haar gebrek aan huisvesting, netwerk of inkomen in Nigeria, doch zij had deze elementen reeds ingeroepen in het kader van haar verzoek om internationale bescherming, waarbij de Raad haar finaal bij arrest met nr. 302.144 van 23 februari 2024 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigerde. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar dit arrest, zodat niet wordt ingezien – en verzoekster licht niet toe – welk belang verzoekster erbij zou hebben dat de motieven van dit arrest ook in het thans bestreden bevel worden opgenomen. Waar verzoekster nog wijst op haar gezondheidssituatie, kan de Raad slechts vaststellen dat de motieven hierover eenvoudig in de bestreden beslissing kunnen worden teruggevonden. In tegenstelling tot wat verzoekster tracht voor te houden, wordt daarover in de bestreden beslissing niet slechts gesteld dat zij *“te kampen zou hebben met bloedarmoede en “last” zou hebben van zelfmoordgedachten”* en dat het neergelegde attest zou zijn opgesteld door een psycholoog en niet door een arts, doch wordt er tevens gemotiveerd dat de psycholoog die dat attest opstelde geen diagnose stelt, dat de DVZ niet in het bezit is van informatie waaruit zou moeten blijken dat zij in de onmogelijkheid verkeert om te reizen en dat het administratief dossier geen aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet bevat.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

3.3.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 3 van het EVRM en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

3.3.3.1. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“(n)iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Daargelaten de vraag of verzoekster kan worden gevolgd in haar betoog dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat zij dient terug te keren naar Nigeria, wijst de Raad er op dat om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM het vereist is dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat een vreemdeling in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan folteringen of mensonterende behandelingen. Deze vreemdeling moet deze beweringen staven met een begin van bewijs en moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat deze verdragsbepaling kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (*cf.* RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961;

RvS, 8 oktober 2003, nr. 123.977). Door louter te stellen dat zij *“geen huisvesting, een netwerk of een inkomen”* heeft, dat zij is *“vervreemd geraakt van haar land van herkomst door haar afwezigheid gedurende een periode van meer dan 8 jaar en haar verblijf in België sinds 24 mei 2021”*, en dat zij dreigt buiten haar wil en persoonlijke keuzes om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die haar niet in staat stelt te voorzien in haar meest elementaire levensbehoeften (zoals voedsel, hygiëne en huisvesting), waardoor zij in een toestand van achterstelling terecht zal komen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid, zonder deze beweringen *in concreto* te staven of te onderbouwen met enig begin van bewijs, maakt verzoekster niet aannemelijk dat verwerende partij door het nemen van de bestreden beslissing haar leven in gevaar brengt of haar in een situatie brengt waarbij zij een reëel risico loopt te worden onderworpen aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Bovendien heeft verzoekster deze problematiek reeds aangevoerd in het kader van haar verzoek om internationale bescherming en werd haar daarbij door de Raad bij arrest met nr. 302 144 van 23 februari 2024, waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Voorts heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) in medische aangelegenheden voor het eerst in een arrest van 2 mei 1997 besloten tot een schending van artikel 3 van het EVRM wegens de uitzetting van een ernstig zieke vreemdeling. In dat arrest heeft het EHRM vooreerst een hoge drempel gehanteerd om te besluiten tot die schending. Het EHRM oordeelde dat deze zaak gekenmerkt was door *“zeer uitzonderlijke omstandigheden”*, te wijten aan het feit dat de vreemdeling leed aan een ongeneeslijke ziekte en dat zijn levenseinde nabij was, dat er geen garantie was dat hij verpleging of medische zorg zou kunnen krijgen in zijn land van herkomst of dat hij daar familie had die voor hem zou willen en kunnen zorgen, of dat hij enige andere vorm van morele of sociale steun kreeg (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96 inzake *D. tegen het Verenigd Koninkrijk*).

In het arrest *N. tegen het Verenigd Koninkrijk* van 27 mei 2008 heeft het EHRM die hoge drempel uitdrukkelijk bevestigd. Het EHRM heeft in dat arrest na een overzicht van zijn eigen rechtspraak overwogen dat, alhoewel de meeste gevallen betrekking hebben op de uitwijzing van seropositieve personen, dezelfde principes van toepassing moeten worden verklaard op de uitwijzing van personen die lijden aan een ernstige fysieke of mentale ziekte van nature ontstaan, van aard om ernstige pijnen en inkorting van de levensverwachting te veroorzaken en die een gespecialiseerde behandeling vereisen die mogelijks niet beschikbaar is in het land van herkomst of enkel tegen een aanzienlijke kost. Het EHRM geeft toe dat de levenskwaliteit en de levensverwachting van de betrokkene in die zaak achteruit zouden gaan bij een uitwijzing naar Oeganda, doch het stelt vast dat de betrokkene zich niet in een kritieke fase bevindt. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt in die zaak niet aanvaard. Desalniettemin specificeerde het EHRM in deze zaak dat naast de situaties uit de zaak *D. tegen het Verenigd Koninkrijk* waarin een overlijden imminent is, er ook nog *“andere uitzonderlijke gevallen”* mogelijk zijn waar dwingende humanitaire redenen zich tegen een uitwijzing verzetten (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05 inzake *N. tegen het Verenigd Koninkrijk*).

In 2016 heeft het EHRM de principes die in de laatstgenoemde zaak worden gehanteerd bevestigd en verfijnd dat onder *“andere uitzonderlijke gevallen”* wordt begrepen de situaties, zonder dat er sprake is van onmiddellijk en nakend levensgevaar, waarbij er ernstige aanwijzingen zijn dat er een reëel risico bestaat op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan of toegang tot een adequate behandeling van de ziekte in het ontvangstland. Slechts in dergelijk geval weerhield de Grote Kamer van het EHRM een schending van artikel 3 van het EVRM en werd aldus de hoge drempel van artikel 3 van het EVRM in het geval van ernstig zieke vreemdelingen bevestigd (EHRM 13 december 2016, nr. 41738/10 inzake *Paposhvili tegen België*).

Te dezen wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat verzoekster verklaarde bloedarmoede te hebben en last te hebben van zelfmoordgedachten en dat zij een attest neerlegde dat werd opgesteld door een psycholoog die geen arts is en bijgevolg geen diagnose stelt, zodat de DVZ niet in het bezit is van informatie waaruit zou moeten blijken dat zij in de onmogelijkheid verkeert om te reizen en dat het administratief dossier geen aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet bevat.

Verzoekster maakt niet *in concreto* aannemelijk dat zij zich in een van de hierboven genoemde uitzonderlijke situaties bevindt. Zij voert aan dat zij niet slechts last heeft van zelfmoordgedachten, maar dat zij kampt *“met een post-traumatisch stress syndroom en een paranoïde schizofrenie waardoor zij onder meer te maken krijgt met slaapproblemen, herbeleving van traumatische gebeurtenissen, een depressieve tonaliteit, een neiging tot donkere gedachten, een zeer lage eigenwaarde, een wens om er een einde aan te maken, auditieve hallucinaties, pathologisch wantrouwen en waanconstructies”*, wat veel verder gaat. Zij betwist evenwel niet dat het administratief dossier geen aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet bevat en toont evenmin aan dat zij in de onmogelijkheid verkeert om te reizen. Voorts

weerlegt zij met haar betoog in het verzoekschrift dat “een psycholoog een masterdiploma in de psychologie heeft” en “een brede scholing genoot over psychische stoornissen”, waardoor deze gekwalificeerd is om haar mentale problematiek vast te stellen, niet dat een psycholoog geen arts is en dat in het door haar neergelegde psychologisch attest geen diagnose wordt gesteld.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt bijgevolg niet aangetoond.

3.3.3.2. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”*

Te dezen blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat met deze elementen rekening werd gehouden nu er wordt overwogen dat verzoekster verklaarde “geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende minderjarige kinderen te hebben”, dat verzoeksters broer in Duitsland niet tot de gezinskern van verzoekster behoort nu er geen gezinsleven wordt vermoed tussen deze familieleden zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen, en dat de DVZ niet in het bezit is van informatie waaruit zou moeten blijken dat verzoekster in de onmogelijkheid verkeert om te reizen en het administratief dossier geen aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet bevat.

Voor zover verzoekster beweert dat niet blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de elementen uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, ontkent zij de realiteit. Het gegeven dat verzoekster het niet eens is met de appreciatie door de gemachtigde van haar “persoonlijke situatie” impliceert niet dat de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet opgenomen verplichting niet werd gerespecteerd.

Bovendien wenst de Raad erop te wijzen dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet in deze zin hogere rechtsnormen weerspiegelt, zoals deze onder meer voortvloeien uit artikel 3 van het EVRM. Wat de Raad hoger, onder punten 3.3.3.1., heeft vastgesteld aangaande de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM geldt eveneens aangaande de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet nu verzoekster haar argumentatie voornamelijk ontwikkelt in het licht van haar gezondheidstoestand. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat hij niet inziet – en verzoekster licht niet toe – in welk opzicht het gebrek aan huisvesting, een netwerk of een inkomen in Nigeria verband houden met de uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet voortvloeiende verplichting voor verwerende partij om bij het nemen van een verwijderingsbeslissing het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling in aanmerking te nemen.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.3.3. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat verwerende partij op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 3 van het EVRM en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit de voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.3.5. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

3.3.6. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

#### 4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verwerende partij.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Enig artikel.**

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend vijftientig door:

D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN